

Ko prijavljena oseba določa meje nadzora – KPK pa odstopi od vsebinske presoje

Primer umika in nadomestne kandidature za ustavnega sodnika kot preizkus učinkovitosti KPK pri nadzoru najvišjih nosilcev oblasti

Komisija za preprečevanje korupcije ni ustanovljena zato, da bi v vsaki prijavljeni zadevi ugotovila kršitev. Prav tako ni ustavno sodišče in ni organ splošnega nadzora zakonitosti političnega odločanja. Toda KPK tudi ni zgolj svetovalna služba za izboljševanje zakonodaje. Njena posebna institucionalna funkcija se pokaže predvsem tam, kjer se politična diskrecija, javno pooblastilo, normativna nejasnost in integriteta nosilcev oblasti srečajo v istem konkretnem primeru.

Zadeva KPK št. **06210-80/2026**, povezana z umikom kandidature dr. Cirila Keršmanca za sodnika Ustavnega sodišča, ravnanjem predsednice Republike Slovenije **Nataše Pirc Musar**, tedanje predsednice Državnega zbora **Urške Klakočar Zupančič** ter poznejšo nadomestno kandidaturo sedanje ustavne sodnice **dr. Barbare Kresal**, je zato bistveno več kot zgodba o eni zavrneni prijavi. Je konkreten preizkus, kako osrednji državni organ za integriteto opravlja nadzor takrat, ko se ta približa samemu vrhu državne oblasti.

Iz razpoložljive dokumentacije rezultat tega preizkusa ni le neprepričljiv, temveč zaskrbljujoč, saj odpira resen dvom, ali je KPK v politično in ustavnopravno tako občutljivi zadevi opravila dovolj strokovno poglobljeno, neodvisno in individualizirano integritetno presojo.

Nataša Pirc Musar je 23. januarja 2026 Državnemu zboru predlagala dr. Cirila Keršmanca za sodnika Ustavnega sodišča. Mandatno-volilna komisija je kandidaturo obravnavala 26. januarja. Z dopisom št. **003-03-5/2025-135 z dne 30. januarja 2026** je predsednica republike predlog umaknila. V dokumentu sama navaja, da je po seji MVK DZ opravila dodatne pogovore in ugotovila, da kandidat nima več zadostne podpore za izvolitev. Kot pravno podlago za umik je navedla tretji odstavek 64. člena Poslovnika Državnega zbora.

Že s tem se odpre resno pravno vprašanje. Ni samoumevno, da lahko poslovnik Državnega zbora, torej akt, ki ureja organizacijo in delo enega ustavnega organa, sam po sebi predstavlja zadostno pravno podlago za naknadno razpolaganje drugega ustavnega organa s predlogom potem, ko je bil ta že vložen in je postopek prešel v parlamentarno fazo. Prav zato je bilo v prvotni pravni analizi, **z dne 4. 2. 2026 objavljeni tudi na tem blogu pod naslovom »Kandidatura in izvolitev ustavnih sodnikov«**, posebej problematizirano vprašanje faznosti postopka, morebitnega izčrpanja predlagateljske pristojnosti predsednice republike ter posledic umika za pristojnost Državnega zbora.

O pravni dopustnosti takšnega umika so seveda mogoča različna strokovna stališča. Toda prav to je bistveno za presojo dela KPK. **Pravna nejasnost ni razlog za manj integritetnega nadzora. Je razlog za posebej skrbnega.** Integriteta dobi svoj pravi pomen ravno tam, kjer zakon nosilcu oblasti ne določa vsakega koraka in zato toliko bolj pridejo v ospredje namen pristojnosti, institucionalna lojalnost, transparentnost, predvidljivost ravnanja in preprečevanje videza arbitrarne uporabe javne oblasti.

Ko prijavljena oseba postavlja meje nadzora

KPK je v okviru zadeve št. **06210-80/2026** od Državnega zbora zahtevala pojasnila in dokumentacijo. Iz odgovora Državnega zbora izhaja sklic na zahtevo KPK št. **06210-80/2026/4**, na katero je odgovorila tedanja predsednica Državnega zbora Urška Klakočar Zupančič – torej funkcionarka, katere ravnanje je bilo samo predmet prijave. To samo po sebi seveda ni sporno. Prijavljena oseba ima pravico pojasniti in braniti svoje ravnanje.

Pomembno pa je, kaj je Urška Klakočar Zupančič Komisiji odgovorila in, še pomembneje, kaj je KPK storila potem.

V odgovoru Državnega zbora št. **700-03/25-3/24 z dne 10. februarja 2026** je Urška Klakočar Zupančič poudarila ustavno samostojnost Državnega zbora, problematizirala pristojnost KPK za presojo ustavnosti, zakonitosti oziroma pravilnosti ravnanj DZ ter izrazila pomisleke glede konkretizacije zahteve Komisije po 16. členu ZIntPK. Hkrati je sama podala pravno razlago ključnega spornega vprašanja: po umiku predloga Nataše Pirc Musar naj Državni zbor ne bi imel več pravne podlage za nadaljevanje postopka in odločanje o dr. Cirilu Keršmancu.

Prav tu bi se morala pokazati dejanska institucionalna moč neodvisnega nadzornika.

Urška Klakočar Zupančič je imela vso pravico ugovarjati pristojnosti KPK in zagovarjati svojo razlago prava. Toda stališče prijavljene osebe ne more samo po sebi postati tudi meja nadzora nad njenim ravnanjem. Če je bila zahteva KPK premalo konkretna, jo je bilo mogoče dopolniti. Če so bili zahtevani dokumenti potrebni za presojo po ZIntPK, bi morala Komisija pojasniti zakaj. Če se s pravno razlago Urške Klakočar Zupančič ni strinjala, bi morala razviti svojo. Če jo je sprejela, bi morala argumentirano pojasniti pravno pot do takšnega zaključka.

Iz razpoložljive dokumentacije ni razvidna primerljivo odločna nadaljnja dokazna in pravna aktivnost KPK. Prav na to je bila Komisija pozneje posebej opozorjena tudi v zahtevi za ponovno vsebinsko presojo, v kateri je bilo izpostavljeno, da ni razvidno vztrajanje pri pridobitvi zahtevanih informacij, dodatno preverjanje dejanskega stanja ali kritična presoja pravne razlage prijavljene osebe.

To je eden ključnih problemov celotnega primera. **Neodvisnost KPK se ne meri po tem, ali lahko predsednici Državnega zbora pošlje dopis. Meri se predvsem po tem, kaj stori, ko ji prijavljena predsednica Državnega zbora odgovori, naj najprej pojasni, zakaj jo sploh sme nadzorovati.**

Nadzorovana oseba ima pravico braniti svoje ravnanje. Nadzornik pa ima dolžnost, da meja svojega nadzora ne prepusti razlagi tistega, ki ga nadzoruje.

Še izrazitejši problem je KPK ustvarila sama s svojim končnim rezultatom. V **Obvestilu prijavitelju o zaključku zadeve št. 06210-80/2026/15 z dne 16. aprila 2026** je zapisala, da prijav ne sprejme v nadaljnjo obravnavo, ker navedbe po predhodnem preizkusu ne dajejo podlage za utemeljen sum kršitve iz pristojnosti Komisije ali kršitve predpisov iz pristojnosti drugih organov. Neposredno zatem pa ista KPK sporoči, da je v predmetnem postopku **»zaznala tveganja«** in zaradi njihove ureditve Državnemu zboru izdala priporočilo.

Sistemsko oziroma postopkovno tveganje in individualna kršitev integritete seveda nista isti pravni kategoriji. Zato ta dva stavka nista formalno logično protislovna. Toda prav ta razlika bi terjala tisto, česar v kratkem zaključku ni: jasno razlago, **kakšna tveganja je KPK zaznala, katera konkretna ravnanja so jih razkrila, po katerem standardu integritete je presojala ravnanja Nataše Pirc Musar in Urške Klakočar Zupančič ter zakaj okoliščine, ki so bile dovolj resne za priporočilo zakonodajalcu, niso bile dovolj niti za nadaljnjo vsebinsko integritetno obravnavo.**

Brez tega povezovalnega člena nastane nenavaden rezultat: tveganje obstaja, konkretni primer ga razkrije, zakonodajalcu je treba zaradi njega predlagati spremembo pravil, individualna presoja ravnanj, skozi katera se je tveganje konkretiziralo, pa se konča že na predhodnem preizkusu.

V **Ugotovitvah št. 06210-80/2026/12 z dne 30. marca 2026**, kot so povzete v poznejši zahtevi za ponovno presojo, naj bi KPK sama priznavala obstoj normativne praznine, možnost različnih interpretacij, pravno negotovost ter postopkovna tveganja glede umika kandidatur. Toda če je bila situacija res tako normativno odprta, to ni argument za zmanjšanje pomena integritetne presoje. Ravno nasprotno. Pomanjkljiva zakonodaja in integritetno problematična uporaba diskrecije se ne izključujeta. Pravna praznina je lahko prav okolje, v katerem je od nosilcev oblasti treba pričakovati največ institucionalne zadržanosti in odgovornosti.

KPK je s priporočilom nedvomno opravila del svoje preventivne funkcije. Vendar prihodnja sprememba pravil ne more sama po sebi odgovoriti na vprašanje preteklega ravnanja. Če se konkretni integritetni problem pretežno prenese z nosilcev oblasti na nepopolnost zakonodaje, se lahko nadzorna funkcija nevarno približa zakonodajno-tehničnemu svetovanju.

Predhodni preizkus: filter ali skoraj neprepustna pregrada?

Predhodni preizkus je legitimen in nujen del postopanja KPK. Noben nadzorni organ ne more odpreti formalne preiskave na podlagi vsake prejete prijave. Toda prav zato je predhodni preizkus ena najpomembnejših točk odločanja v sistemu Komisije: na tej stopnji se odloči, ali je zatrjevani sum dovolj utemeljen za uvedbo preiskave ali pa bo zadeva zaključena že na vходу.

Pri tem je posebej pomenljiv razvoj samega Poslovnika KPK. Prejšnji 41. člen Poslovnika je izrecno določal, da uslužbenec Komisije predhodni preizkus opravi najpozneje v 14 dneh od prejema prijave, in sicer z namenom preveritve pogojev za uvedbo preiskave, morebitne prednostne obravnave, verodostojnosti prijave in pristojnosti Komisije. Takšna časovna omejitev je jasno izražala logiko instituta: predhodni preizkus naj bi bil začetni filter, ki mora relativno hitro odgovoriti na vprašanje, ali zadeva izpolnjuje pogoje za nadaljnjo obravnavo.

Po spremembi Poslovnika leta 2021 je ta rok izginil. Sedanji 33. člen Poslovnika določa, da uslužbenec po prejemu zadeve opravi predhodni preizkus zaradi ugotavljanja utemeljenosti suma kršitve iz pristojnosti Komisije, vendar roka za njegov zaključek ne določa več. Hkrati je vsebina te faze široka: zajema strokovni pregled zadeve in gradiva, preverjanje verodostojnosti, dobrovernosti in resnosti navedb, presojo nadaljnjih ukrepov ter način zaključka zadeve; v tej fazi pa lahko KPK po tretjem odstavku 33. člena pridobiva tudi podatke in dokumente na podlagi 16. člena ZIntPK.

Posebej pomembno je, da Poslovnik ni procesni okvir, ki bi ga KPK določil neki zunanji organ. KPK si način svojega postopanja s Poslovnikom ureja sama. Odprava nekdanjega 14-dnevnega roka je torej del lastne normativne ureditve Komisije. To samo po sebi ni problematično, saj normativna avtonomija organa ni nič neobičajnega. Pomeni pa toliko večjo odgovornost KPK, da pokaže, kako preprečuje, da časovno neomejen začetni filter preraste v dolgotrajno vsebinsko obravnavo brez formalnega statusa preiskave.

Prav tu se pokaže nevarnost nadomestne preiskave. Če lahko Komisija v predhodnem preizkusu več mesecev pridobiva dokumentacijo, preverja dejstva in okoliščine, uporablja pooblastila iz 16. člena ZIntPK ter strokovno in pravno presoja prijavljena ravnanja, nato pa šele po takšnem postopku odloči, da pogoji za uvedbo preiskave niso podani, se predhodni preizkus po svoji vsebini nevarno približa dejanski preiskavi.

Tudi obravnavana zadeva to vprašanje konkretizira. KPK je v **Obvestilu št. 06210-80/2026/15 z dne 16. aprila 2026** navedla, da je obravnavala prijavo z dne 3. februarja 2026 in njene dopolnitve ter po opravljenem predhodnem preizkusu odločila, da prijav ne sprejme v nadaljnjo obravnavo. Že v tej politično in ustavnopravno posebej občutljivi zadevi je torej predhodni preizkus trajal več kot dva meseca.

Podatki, ki jih je KPK sama posredovala po ZDIJ z **dopisom št. 0900-20/2026/2 z dne 26. maja 2026**, kažejo, da daljše trajanje predhodnega preizkusa ni nujno osamljen pojav. Komisija je iz svojih evidenc posredovala podatke o datumih prejema, rezultatih predhodnega preizkusa, datumih zaključka in morebitni uvedbi preiskave. Evidenca vsebuje tudi primere, ko je od prejema zadeve do zaključka predhodnega preizkusa minilo več kot leto oziroma celo dve leti.

To ni zgolj vprašanje hitrosti, temveč procesne logike. Če faza, katere namen je ugotoviti, ali sploh obstajajo pogoji za uvedbo preiskave, sama traja mesece ali celo leta, je legitimno vprašanje, kaj je bilo v tem času dejansko predmet postopka, če ne že precej obsežno vsebinsko preverjanje zadeve.

Temu je treba dodati rezultat tega filtriranja. Po avtorjevem izračunu na podlagi analiziranega nabora zadev dveh uslužbencev, ki sta obravnavala tudi predmetne prijave, približno 98 odstotkov evidentiranih zadev po predhodnem preizkusu ni prešlo v formalno preiskavo. To ne pomeni, da je bilo 98 odstotkov zadev zavrnjenih v tehničnem pravnem pomenu; evidenca vsebuje različne načine zaključka brez uvedbe preiskave, hkrati pa tudi posamezne primere, ko je bila preiskava uvedena. Prav tako tega deleža ni mogoče predstavljati kot splošno statistiko vseh postopkov KPK.

Toda kombinacija dolgotrajnega in vsebinsko širokega predhodnega preizkusa z dejstvom, da približno 98 odstotkov zadev v analiziranem naboru ni prešlo v formalno preiskavo, je institucionalno pomembna in terja vprašanje, kako KPK zagotavlja kakovost, sorazmernost in notranji nadzor nad uporabo tega vhodnega filtra.

Zato se ni dovolj vprašati samo, koliko prijav pride skozi filter. Vprašati se je treba tudi, kako KPK nadzira kakovost tega filtra. Ali primerja pragove odločanja? Ali periodično strokovno preverja vzorec že zaključenih predhodnih preizkusov? Ali pri politično in ustavnopravno posebej občutljivih zadevah obstaja okrepljen strokovni pregled oziroma dejanski »drugi par oči«? In ali senat preverja, da so bili bistveni očitki prijave res vsebinsko obravnavani?

To vprašanje je v konkretnem primeru še pomembnejše zaradi petega odstavka 33. člena Poslovnika, ki posebej ureja tudi zadeve, v katerih kršitev ZIntPK ni bila ugotovljena, vendar so bila ugotovljena določena korupcijska tveganja, ter medijsko odmevne zadeve. KPK pa je v obvestilu št. 06210-80/2026/15 sama izrecno zapisala, da je v predmetnem postopku »zaznala tveganja« in zaradi njih Državnemu zboru izdala priporočilo. Zato je legitimno vprašanje, kako je bil v tej zadevi uporabljen mehanizem iz 33. člena Poslovnika, kakšna je bila pri tem vloga senata in kako je bila na tej ravni razrešena napetost med ugotovljenimi tveganji ter odločitvijo, da prijave ne preidejo v nadaljnjo preiskavo.

Predhodni preizkus je potreben filter. Toda bolj ko je časovno odprt, vsebinsko obsežen in odločilen za to, ali bo velika večina prijav sploh kdaj dosegla formalno preiskavo, več transparentnosti in notranjega strokovnega nadzora zahteva. Še posebej zato, ker KPK ta procesni okvir določa, uporablja in nadzira sama.

Ko nadzor zazna tveganje, vendar ne razčisti odgovornosti

Podoben metodološki problem se pokaže pri samostojni prijavi zoper tedanjo nadomestno kandidatko, sedanjo ustavno sodnico **dr. Barbaro Kresal**.

Tu je treba biti pravno posebej natančen. Prijava ni temeljila na trditvi, da je dr. Barbara Kresal vodila postopek imenovanja ali da je bila formalno pristojna zagotavljati njegovo zakonitost. **Nasprotno, prijava je izrecno izhajala iz tega, da teh pristojnosti ni imela.** Vprašanje je bilo drugačno: ali lahko pri kandidatki za najvišjo ustavno sodno funkcijo, ki je pravna strokovnjakinja in je iz spornega zaporedja dogodkov pridobila neposredno nepremoženjsko korist v obliki kandidature in poznejše izvolitve, pasivno sprejetje rezultata pravno resno problematiziranega postopka odpre tudi vprašanje njene integritetne odgovornosti.

Odgovor ni samoumeven. Povsem legitimno je pravno zagovarjati, da ZIntPK kandidatki ne nalaga dolžnosti, da kandidaturo zavrne, in da gre lahko predvsem za vprašanje etičnega nadstandarda. Toda prav to bi morala biti vsebina presoje.

V Zahtevi za ponovno vsebinsko presojo prijavljenih ravnanj v zadevi št. 06210-80/2026 je bilo KPK izrecno očitano, da je na to vprašanje odgovorila predvsem z ugotovitvijo, da dr. Barbara Kresal ni bila pristojna za zagotavljanje pravilnosti postopka, čeprav prijava tega niti ni zatrjevala. Zahteva posebej izpostavlja vprašanje pasivnega sprejetja koristi, pričakovanega

ravnanja, višjega standarda integritete pri kandidaturi za najvišjo ustavno funkcijo ter vpliva ravnanja na zaupanje v institucijo Ustavnega sodišča.

Če nadzorni organ na zahtevno vprašanje odgovori z odgovorom na lažje vprašanje, ki ni bilo jedro prijave, je mogoče ustvariti formalno obrazložitev, ne da bi bila opravljena dejanska vsebinska presoja. Prav to je nevarnost izrazito restriktivnega predhodnega preizkusa: očitek se najprej vsebinsko zoži, nato pa se zavrne tako zožena različica in ustvari vtis, da je bila zadeva izčrpno rešena.

Tudi procesna sledljivost obravnave prijave zoper dr. Barbaro Kresal ne prispeva k zaupanju. Iz korespondence izhaja, da je bila samostojna prijava zoper drugo osebo obravnavana znotraj iste zadeve oziroma označena kot »dopolnitev«, zaradi česar je moral prijavitelj naknadno ugotavljati, kaj je bilo dejansko zaključeno, kako je bila druga prijava evidentirana in na kateri podlagi je bila obravnavana.

Tega ni treba vnaprej označiti za nezakonitost. Je pa povsem legitimno pričakovati, da bo organ, ki od drugih zahteva transparentnost, sledljivost in odgovornost, prav pri lastnem ravnanju zagotavljal nadpovprečno jasen procesni standard.

Posebej pomembno je, da je bila KPK po pridobitvi dokumentacije še enkrat izrecno opozorjena na očitane pomanjkljivosti njenega postopanja. V zahtevi za ponovno vsebinsko presojo so bili konkretno navedeni očitki glede navidezne obrazložitve, neobravnave bistvenih navedb, odsotnosti individualizirane integritetne presoje, načina obravnavanja odgovora Urške Klakočar Zupančič ter procesne obravnave prijave zoper dr. Barbaro Kresal.

Od KPK s tem ni bilo zahtevano, da mora svojo odločitev spremeniti. Zahtevano je bilo, da jo še enkrat strokovno preveri in odgovori na očitke, za katere prijavitelj meni, da so ostali brez vsebinskega odgovora. Po navedbah prijavitelja do objave tega prispevka takšnega vsebinskega odgovora na zahtevo za ponovno presojo ni prejel.

Molk sam po sebi seveda ne pomeni, da so očitki pravilni. Pove pa nekaj drugega: nadzornik, ki od drugih institucij zahteva odzivnost, transparentnost in odgovornost, bi moral biti posebej pripravljen odgovoriti tudi na dokumentirano kritiko kakovosti lastnega nadzora. Avtoriteta KPK ne izhaja iz neizpodbojnosti njenih odločitev, ampak iz sposobnosti, da jih zna argumentirati, braniti in – kadar se pojavijo resni pomisleki – tudi ponovno preveriti.

Pri vsem tem velja poudariti nekaj, kar je za poštenost kritike bistveno. Nataša Pirc Musar, Urška Klakočar Zupančič in dr. Barbara Kresal zaradi politične oziroma institucionalne izpostavljenosti ne smejo biti obravnavane strožje od drugih. Prav tako pa ne smejo biti obravnavane manj temeljito.

Večja institucionalna moč nadzorovane osebe ne sme pomeniti manjšega poguma nadzornega organa.

Celotno zaporedje zato ustvarja zaskrbljujočo sliko. Nataša Pirc Musar umakne kandidaturo po obravnavi na MVK in se pri tem sklicuje na Poslovnik DZ. Urška Klakočar Zupančič kot prijavljena oseba problematizira pristojnost in obseg zahteve KPK ter hkrati ponudi lastno pravno razlago spornega postopka. KPK ugotovi pravno oziroma postopkovno tveganje in izda

priporočilo, vendar prijav ne sprejme v nadaljnjo obravnavo. Samostojna prijava zoper dr. Barbaro Kresal je procesno obravnavana na način, ki ga mora prijavitelj naknadno razjasnjevati. Podrobnejše razloge mora pridobivati po ZDIJZ, nato pa posebej zahtevati ponovno vsebinsko presojo.

Vsak od teh korakov zase je mogoče administrativno ali pravno pojasnjevati. **Njihova celota pa ustvarja podobo izrazito defenzivnega integritetnega nadzora.** Nadzora, ki zna zaznati tveganje, precej manj prepričljivo pa pokaže, kako je presodil konkretna ravnanja, skozi katera se je to tveganje razkrilo.

Od KPK ni treba zahtevati več ugotovljenih kršitev za vsako ceno. To bi bilo napačno merilo uspešnosti. Upravičeno pa je zahtevati več kakovostnega nadzora: več dokazne vztrajnosti, več jasne pravne subsumpcije, več transparentnosti razlogov za zaključek predhodnega preizkusa, več preverljivega notranjega nadzora nad izrazito restriktivnim vhodnim filtrom in predvsem več institucionalne samozavesti takrat, ko se nadzor dotakne najvišjih nosilcev oblasti.

Resnična vrednost KPK se ne pokaže v enostavnih primerih. Pokaže se takrat, ko je pravo nejasno, politični vložek visok, nadzorovana oseba institucionalno močna in odločitev neprijetna.

Če v takšnem primeru Komisija zazna tveganje, nato pa ne pokaže dovolj prepričljivo, kako je individualno presodila ravnanja Nataše Pirc Musar in Urške Klakočar Zupančič ter ločeno integritetno vprašanje ravnanja dr. Barbare Kresal, problem preseže eno zavrnjeno prijavo.

Postane vprašanje integritete postopanja KPK pri izvajanju nadzora in učinkovitosti njene nadzorne funkcije.

Če se politično in ustavnopravno najobčutljivejše zadeve ustavljajo na vhodnem filtru, ugotovljena tveganja pa se pretežno prevajajo v priporočila za prihodnost, obstaja nevarnost, da se neodvisni nadzornik postopoma spreminja predvsem v **registrator tveganj in izdajatelja priporočil.**

Za osrednji državni organ integritete je to premalo. **Državljeni si zaslužimo več in bolje.**

Quis custodiet ipsos custodes?
Kdo nadzoruje same nadzornike?

Opomba avtorja o metodološkem okviru in javnem interesu

Ta prispevek ne prejudicira obstoja kršitve ZIntPK pri Nataši Pirc Musar, Urški Klakočar Zupančič ali dr. Barbari Kresal in njihove pravne odgovornosti ne predstavlja kot ugotovljenega dejstva. Namen prispevka je na podlagi uradnih dokumentov, med drugim pridobljenih po ZDIJZ, kritično presoditi kakovost, metodologijo, transparentnost in učinkovitost postopanja KPK v konkretni zadevi. Dejanske navedbe so, kjer je to mogoče, vezane na konkretne dokumente, njihove opravilne številke in datume, vrednostne sodbe pa predstavljajo avtorjevo kritično presojo tako dokumentiranih dejstev.

Navedeni približno 98-odstotni delež ni splošna statistika vseh postopkov KPK, temveč avtorjev izračun na podlagi analiziranega nabora zadev dveh uslužbencev iz podatkov, ki jih je KPK posredovala po ZDIJZ z dopisom št. 0900-20/2026/2 z dne 26. maja 2026.

Kritična presoja delovanja državnih organov in nosilcev javnih funkcij je sestavni del demokratičnega nadzora oblasti in sodi v okvir svobode izražanja iz **39. člena Ustave Republike Slovenije**. Namen prispevka ni osebna diskreditacija kogarkoli, temveč argumentirana razprava o kakovosti delovanja institucije, ki je sama pristojna za presojo integritete drugih. **Prav zato mora biti tudi njeno lastno delo odprto strokovni in javni kritiki.**